

Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera

O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România

tel.: 021 319 63 93; 0752 101 777

Pețitorul

Anna Harrington

Copyright © 2018 Grup Media Litera

pentru versiunea în limba română

Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Daniela Nae

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

HARRINGTON, ANNA

Pețitorul / Anna Harrington

trad.: Graal Soft – București: Litera, 2018

ISBN 978-606-33-2607-3

I. Barbu, Cristina (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ANNA HARRINGTON

Pețitorul

Traducere din limba engleză

Cristina Barbu

Capitolul 1

*O după-amiază foarte geroasă în Londra
Ianuarie 1823*

– Presupun că preferi White, spuse Henry Winslow.

Privirea lui Robert Carlisle se plimbă de la fumul ce se înalța din vârful trabucului său la bărbatul care stătea lângă el, într-un fotoliu din piele, în fumoarul de la Brooks. În fața lor, focul ce trosnea încerca să alunge frigul iernii de dincolo de ferestrele mari, unde cerul cenușiu amenința din nou că avea să ningă.

– Prefer locul ăsta, cu adevărații conducători ai Angliei, spuse el nonșalant. Oameni de afaceri și negustori, comercianți și importatori – oamenii care fac Anglia să prospere.

– Bine zis! spuse Winslow și ridică paharul, gâfâind încet în timp ce luă o înghițitură.

Robert trase din trabuc înainte ca Winslow să îi observe zâmbetul satisfăcut. Adevărul era că prefera Boodle, unde jocurile de noroc necesitau mai multă pricepere, mizele erau mai mari, iar femeile căroră li se permitea să intre pe ușa din spate erau mai interesante. Dar fu bucurios să laude alegerea lui Henry Winslow, pentru că avea nevoie de el.

Mai degrabă, avea nevoie de Winslow Shipping and Trade.

Se lăsă pe spate în fotoliu și își puse picioarele, încălțate în cizme lungi, pe paravanul șemineului; avea aerul unui afacerist încrezător, când, de fapt, era groaznic de agitat. Așteptase timp de doi ani ocazia asta. Doi ani în care își asumase riscuri calculate pentru a-și clădi averea și legăturile, achiziționând acțiuni ale unor companii comerciale din India și Extremul Orient doar pentru a-și asigura prezența printre cei care conduceau licitațiile, cumpărând și vânzând depozite pline cu bunuri, pentru a-și face un nume printre negustori, toate acestea numai pentru a ajunge la acest moment. La o posibilă afacere cu cea mai mare societate comercială din Imperiul Britanic.

Al naibii să fie dacă avea să scape acea oportunitate!

Spuse cât de nonșalant putu:

– Am auzit că vă extindeți rutele de transport maritim.

– Ha! Winslow scutură scrumul trabucului pe podea. Unde ai auzit asta?

– Am legături bune.

De fapt, cele mai bune. Winslow știa asta, altfel nu l-ar fi invitat acolo.

– Și am mai auzit că vă căutați un partener care să vă ajute.

– Așa este. Ochii lui Winslow licăriră, apreciind franchisea lui Robert. Caut sânge proaspăt, care să dea energie companiei mele. Cineva cu hotărârea și ambiția de a-și face un nume.

Se ridică de pe scaun și merse lângă foc, luând vatraiul din alamă pentru a ațâța focul.

– Am o companie extraordinară și am nevoie de oameni extraordinari care să o conducă.

Robert zâmbi încordat. „Extraordinar, da.”

Poate că Henry Winslow era un lăudăros arogant, dar, din postura de cel mai de succes afacerist din Anglia, avea tot dreptul să fie. Unicul proprietar al companiei Winslow Shipping and Trade, el era unul dintre puținii importatori care reușiseră să iasă din războaie mai bogat decât înainte. Totul se datora hotărârii, voinței de a-și risca fondurile și norocului chior. Un titan al bogăției și al puterii, Winslow nu avusese niciodată un partener, dar Robert studiase în detaliu compania și știa că el însuși era omul perfect pentru asta.

Iar acest parteneriat putea fi răspunsul la rugăciunile lui.

– Ofer o cotă limitată, după cum probabil înțelegeți. Winslow își împinse pieptul în față – un gest mai degrabă de cuviință decât de mândrie. Puține acțiuni. Poate șapte procente.

Robert miji ochii. Era o cotă mult mai mică decât sperase el. Dar se putea descurca. Pentru moment.

– Nu ați avut niciodată nevoie de un partener. De ce acum?

Winslow privi focul cu ochi pierduți.

– Este nevoie de schimbări. Un om care nu recunoaște când este momentul să își adapteze strategiile ar putea la fel de bine să se retragă.

Zgândări buștenii cu vatraiul, ridicând scânteii în aer, apoi continuă:

– Dar a venit momentul să fac acest lucru pentru... *ficele mele*. Oftă greoi și clătină din cap. Cum poate asigura un om de afaceri o moștenire familiei lui când tot ce are sunt ficele lui?

Robert nu răspunse. Pe propriul lui tată nu îl preocupaseră asemenea lucruri. În schimb, Richard Carlisle fusese preocupat de forța morală, munca grea și devotamentul față de familie; nu se gândise niciodată că fiica lui era mai puțin vrednică decât fiii săi. Cu toții erau copiii lui, la fel de capabili să îi câștige mândria părintească.

Iar Robert era hotărât să facă exact acest lucru. Avea să devină bărbatul cu care tatăl lui s-ar fi mândrit; și nu avea să permită să îi stea ceva în cale.

– Poate că una din ele se va căsători cu un gentleman pe care l-ați putea include apoi în afacere.

Spre binele lui, egoistul Robert se rugă ca ambele moștenitoare Winslow să fie fete bătrâne știrbe și chele, trecute bine de 30 de ani, fără vreo șansă de a se căsători cu parveniți ambițioși, care i-ar putea fura această oportunitate.

– Nu, fără rude în afacerea mea, băigui Winslow în timp ce puse vatraiul la loc, apoi își scutură mâinile de cenușă. Tu nu îmi cunoști ficele, nu-i așa, Carlisle?

Robert încuviință din cap. Femeile care îi țineau lui companie tindeau să fie mai degrabă văduve, decât fiice celibatate ale negustorilor.

– Mă tem că reputația lor spune totul, spuse Winslow, împreunându-și mâinile la spate și privind îndârjit spre flăcări, cu burta rotundă ieșind în afară. Mama lor a murit când erau mici, aveau doar opt și zece ani. Presupun că ar fi trebuit să le găsec o mamă vitregă, care să le crească și să le transforme în domnișoare cuviincioase, așa cum își dorea răposata mea soție. Dar afacerea avea nevoie de toată atenția mea și de-abia am avut timp să găsec o guvernantă potrivită, darămite o soție. Făcu o pauză, apoi recunosc: Și, ca să fiu sincer, o parte din mine nu voia. M-aș fi simțit de parcă aș fi încercat să o înlocuiesc pe draga mea Margaret.

Robert înțelegea prea bine acel motiv. Din aceeași cauză, nici mama lui nu avea să se recăsătorească vreodată.

– Dar acum, când mă uit la ficele mele... Winslow oftă îndelung și trist. Regret această decizie.

– Ambele sunt pregătite pentru sezonul de măritiș? întrebă curios Robert.

Se aștepta la conversație politicoasă. În plus, era important să îl cunoască mai bine pe Winslow, pentru a nu avea surprize mai târziu.

– Da. Răspunsul monosilabic fu însoțit de o expresie tristă. Dar sunt la al șaptelea și la al cincilea sezon și mă tem că este prea târziu.

Robert clipi uluit. Al cincilea și al șaptelea? Dumnezeu mare! El nu auzise niciodată de vreo tânără lady care să aibă nevoie de atât de multe sezoane pentru a-și găsi un soț. Mai ales dacă erau moștenitoare. Chiar dacă cele două fete aveau câte două capete, Robert nu își putea imagina de ce vânătorii de averi nu dădeau buzna în casa omului ca să ajungă la ele.

– Frații dumitale nu s-au căsătorit amândoi anul trecut? întrebă Winslow, știind la fel de bine ca toți bărbații din Mayfair că frații Carlisle cedaseră unul câte unul. Robert era ultimul rămas dintre cei trei frați care cândva fuseseră considerați blestemul mamelor de pretutindeni.

– Ba da. „Și fie ca Dumnezeu să le odihnească sufletele de burlaci.”

Dar amândoi păreau destul de fericiți. Mai ales Sebastian, care era mai relaxat decât fusese ani întregi, lucru care se datora în totalitate soției lui, Miranda. Cu siguranță, nu era ducesa perfectă, deși se dovedise a fi perfectă pentru Sebastian – nu avea nimic din ce își dorea el de la o soție, dar îi oferea tot ce își dorea de la o femeie. Fratele lui trecuse bucurios de partea inamicului, curtând-o ca un câțeluș îndrăgostit. Atenția cu care o copleșea era acum și mai mare, pentru că Miranda rămăsese însărcinată.

Fratele lui mai mic, Quinton, era puțin mai bine. Soția lui, Annabelle, îl implicase până peste cap în gestionarea arendelor, în proiecte de îmbunătățire a fermei, în îngrijirea animalelor și a recoltelor, iar Quinton nu fusese niciodată mai concentrat asupra viitorului său și se simțea fericit alături de o femeie care era mai mult decât perechea potrivită pentru el în privința inteligenței și șarmului.

– Ai de gând să îi urmezi, Carlisle? întrebă Winslow, acceptând o nouă băutură de la chelner.

Punându-și trabucul între dinți, Robert clătină ferm din cap.

– Nu am nici un motiv să mă grăbesc să ajung în captivitate.

Totuși, mama lui avea alte gânduri. Elizabeth Carlisle nu își mai încăpea în piele de bucurie datorită faptului că trei dintre copiii ei aveau căsnicii ferice, că avea deja doi nepoți și încă unul era pe drum – ceea ce însemna că era hotărâtă să atragă aceeași fericire conjugală și în viața lui Robert. Chiar dacă pe el asta l-ar termina.

Robert își iubea tare mult mama. Dar, deși ar fi făcut orice ca să o știe fericită, trăgea linie când era vorba de înșurătoare. La fel cum nu accepta niciodată să intre într-o afacere proastă, Robert nu avea nici o intenție să intre într-o căsnicie. Mai ales de când ajunsese

să creadă că o căsnicie era, pur și simplu, o altă afacere, negociată și întocmită printr-un contract. O afacere din care un bărbat nu putea ieși dacă lucrurile mergeau prost.

– Nu ai curtat-o pe fiica generalului Morgan sezonul trecut? întrebă Winslow.

Se părea că Robert nu era singurul care se pregătise pentru această întâlnire.

– Ba da, recunosc el, puțin trist. Dar am căzut de comun acord să ne despărțim.

Era mai bine pentru amândoi că o luaseră pe drumuri separate. Diana fusese apoi curtată de fiul cel mic al ducelui de Wembly, iar Robert își dăduse seama că el prefera să rămână burlac. Perioada în care îi făcuse curte se încheiase fără ranchiună, cei doi rămânând prieteni apropiați. O situație care lui îi convenea, întrucât nu avea chef să se înfrunte într-un duel cu pistoale cu fratele ei, Garrett, la răsăritul soarelui.

– Fiți convinși că nu îmi stă gândul la căsătorie în viitor și că toată atenția mea va fi acordată companiei. Robert înlocui paharul gol cu unul plin pe care i-l oferă chelnerul, apoi explică: La urma urmei, am avut marele noroc de a fi al doilea născut.

Winslow izbucni într-un râs zgomotos, atrăgând privirea iritată a lui Lord Daubney, care stătea într-un colț, citind *Times*.

– Al doilea născut, cu un frate mai mare care are o căsnicie fericită – foarte fericită, dacă înțelegeți, clarifică el. Aluzia îi smulse lui Winslow un alt hohot de râs. Sunt un bărbat care nu este în pericolul de a deveni moștenitor – așadar, nici în pericolul de a avea nevoie de o soție.

Dar era un bărbat cu o nevoie disperată de un parteneriat. În mod special cu această companie. Interesele de afaceri ale Winslow Shipping făceau înconjurul lumii, compania având acțiuni în India, Extremul Orient și în Americi. Fiind deja cea mai mare companie individuală din imperiu, avea potențialul de a crește exponențial în următoarele decenii. Să obțină un parteneriat cu această societate ar fi fost ca și cum ar fi găsit legendara lână de aur. Cea mai bună oportunitate pentru cea mai bună afacere.

Și cea mai bună cale de a dovedi, în memoria tatălui său, că era demn de numele Carlisle. Orice altceva mai puțin decât atât ar fi fost un eșec.

Respect Acesta era unul dintre motivele pentru care nu dezvăluise familiei planurile legate de acest parteneriat. Ei erau deja neliniștiți din pricina faptului că Robert alesese afacerile drept drum în viață, în loc să ia în calcul pozițiile obișnuite disponibile celui de-al doilea născut. Dar lui nu îi plăceau dreptul și medicina, îi lipsea disciplina necesară pentru o carieră militară și nu avea forța morală pentru una bisericească, nefiind cuprins de dorința de a pune capăt vieților oamenilor sau de a le salva sufletele.

Desigur, celălalt motiv pentru care nu le spusese era că ei încă îl învinuiau pentru moartea lui Richard Carlisle. Robert știa asta. Pentru că și el continua să se învinuiască.

Alungând sentimentul de vină pricinuit de acea noapte groaznică din urmă cu doi ani, Robert se aplecă înainte, dornic să discute termenii finali.

– Așadar, vă gândiți să...

Afară se porni o hărmălaie. Strigăte furioase însoțeau ropotele zgomotoase de copite ce se apropiau năvalnic pe strada pavată.

– Ce Dumnezeu? zise Winslow încruntat și se îndreptă spre fereastra înaltă.

Robert se ridică și el de pe fotoliu pentru a i se alătura, aruncând în foc mukul trabucului. Lord Daubney își scăpă ziarul, renunțând să-l mai citească, și se grăbi spre grupul de bărbați adunați la fereastră pentru a asista la spectacolul din stradă.

– Un faeton condus de o femeie? întrebă uluit Daubney.

– Pe strada St. James!

Administratorul clubului era îngrozit.

– Acea nu este o femeie, îi corectă un alt gentleman, dând dezaprobator din cap. Acea este Diavolița.

Robert privi caii cum goneau. Cu siguranță, aceea era Diavolița.

El nu vorbise niciodată cu femeia poreclită astfel, nici nu dăduse vreodată ochii cu ea, cunoscând-o doar din bârfe. Dar *trebuia* să fie ea. Nici o altă lady nu ar fi îndrăznit să facă un asemenea lucru, în afară de ea, femeia faimoasă căreia îi făcea plăcere să scandalizeze mulțimea cumpătată din înalta societate. Iar judecând după înfățișarea ei, femeia se dovedise a fi la fel de frumoasă și necuviincioasă precum pretindeau bârfele. Dacă ar fi fost la un bal, frumusețea sălbatică ar fi pus pe jar gentlemanii, care s-ar fi luptat pentru atenția ei precum câinii. Dar aici, pe strada care găzduia cele mai exclusiviste cluburi de gentlemen din Londra și unde o femeie respectabilă nu ar fi

îndrăznit niciodată să pună piciorul fără un însoțitor de sex masculin, toți făceau glume răutăcioase la adresa ei.

Robert nu se putu abține să nu zâmbească admirativ, deși știa prea bine ce zvonuri s-ar fi răspândit din pricina unui asemenea act scandalos.

– Și de aceea fiica mea este la al șaptelea sezon, bombăni Winslow în barbă, în timp ce restul bărbaților se întoarseră la locurile lor după ce se stinse toată agitația.

– Poftim?

– Carlisle, aceea este fiica mea Mariah, îi explică Winslow îndreptându-și umerii apăsați de umilinta pe care o simțise când plecase de la fereastră.

– *Diavolița?* exclamă Robert uluit, înainte de a se gândi.

Mintea îi goni sălbatic, încercând să își amintească numele femeii. Apoi îl izbi... Mariah Winslow! Winslow Shipping and Trade. *Dumnezeule!*

Winslow își țuguie buzele, părând jignit mai puțin de epitetul cu care bârfele o stigmatizaseră decât de însăși fiica lui.

– Lângă ea era sora ei, Evelyn, care este la fel de hotărâtă să se bălăcească în noroiul scandalului.

Cu siguranță, acest lucru explica toate acele sezoane încheiate fără vreo cerere în căsătorie și, judecând după această ultimă poznă, nu avea să se ivească vreuna nici în acest an. Dacă frații Carlisle fuseseră năpasta din Mayfair, cele două surori erau echivalentul lor feminin. Două tinere care reușeau, cumva, să fie atât de nerespectuoase, încât să își distrugă complet reputațiile.

– I-am promis mamei lor pe patul de moarte că o să fac doamne cuviincioase din ele, dar am dat greș, se plânse Winslow, încruntându-se. Mai ales cu Mariah. Nu este deloc interesată de evenimentele sociale sau de gospodărirea casei, de modă sau de flori... Winslow dădu resemnat din mână și continua: În schimb, ar prefera să lucreze la birourile din porturi, petrecându-și timpul cu docherii și marinarii sau irosindu-și alocația pe derbedei.

Robert îl înțelegea pe bărbat, dar nu se putu abține să nu simtă o oarecare admirație pentru fiicele acestuia. În mod sigur, nu făceau parte din categoria acelor doamne plictisitoare care urmau regulile sufocante ale pieței măritişului asemenea mieilor duși la tăiere. Ar trebui să se considere norocoase că scăpaseră de lațurile domesticității cu care societatea își înlănțuia tinerele, care nu trebuiau să

Resp. facă nimic altceva în viață, decât să găzduiască petreceri, să dea naștere moștenitorilor și să se retragă tăcute la țară, cu broderiile și picturile lor.

– Mariah are nevoie de un soț care să îi redea feminitatea, bombăni Winslow, frecându-și ceafa încordată. Dar eu nu am nici o rudă de sex feminin în societate care să îi facă recomandări, așa că nu există nici o șansă să apară pețitori potriviți pentru ea.

Robert duse paharul la buze și murmură sec:

– Ce păcat!

Era greu să îl compătimească pe bărbat când fiicele lui practic radiau în timp ce goneau libere cu trăsura pe stradă.

Winslow îl fixă cu o privire dură pe Robert.

– Dar tu ai.

Robert aproape se înecă sorbind din coniac.

– Poftim?

– Am nevoie de un partener cu legături în înalta societate și cu îndrăzneala de a le folosi, spuse Winslow cu sinceritate, dând toate cărțile pe față. Apelează la rudele tale ca să o îndrume pe Mariah în acest sezon și îți voi garanta parteneriatul. O cotă de douăzeci de procente este a ta dacă un gentleman respectabil face o cerere până în ultima zi a sezonului.

Robert îl privi cu gura căscată. Omul era nebun! Și vorbea foarte serios.

– Parteneriatul în schimbul căsătoriei fiicei dumitale? bolborosi Robert, repetând cuvintele lui Winslow pentru a se asigura că îl înțelesese.

Winslow încuviință scurt din cap, frustrarea simțindu-se în fiecare milimetru din corpul său.

Robert îl privi fix, nevenindu-i să creadă. Oferta era absurdă. Un test pentru a-și dovedi abilitățile nu era ieșit din comun, dar *asta?* Dumnezeu mare!

– Cred că s-a produs o greșeală, spuse el târăgănat, forțându-se să zâmbească și dându-și toată silința să nu își trădeze supărarea. Chiar și acum, cu parteneriatul pe masă – trebuia doar să se întindă și să îl ia –, Robert simți cum oportunitatea îi scapă printre degete. Mă confundați cu o mamă pețitoare.

Winslow clătină din cap.

– Acest comportament al lui Mariah trebuie să înceteze, pentru binele ei și pentru că eu am ajuns la capătul puterilor. Să își găsească

un soț este cea mai bună cale de a se salva. Îl ținui pe Robert cu o privire aspră. Iar tu ești bărbatul potrivit să îi găsească unul.

Aceasta nu era deloc modalitatea în care Robert voia să se afirme. Totuși, era tentantă. *Foarte* tentantă. Mai ales când Winslow punea problema în acest fel.

Fără îndoială, Mariah Winslow nu ar găsi un soț bun fără ajutor, iar Robert ar face același lucru pe care alți bărbați îl făceau pentru rudele lor de sex feminin de secole întregi – i-ar asigura o căsătorie avantajoasă. Și, da, ar salva-o de ea însăși. Dacă femeia nu renunța la acel comportament, să rămână fată bătrână avea să fie ultima ei grijă, întrucât poznele ei urmau să o transforme într-o paria a societății. Robert cunoscuse femei ale căror vieți fuseseră distruse din motive mai puțin scandaloase. Era păcat dacă i se întâmpla așa ceva Diavoliței.

O căsătorie necesară pentru ea, un parteneriat pentru el... Robert era un prost dacă asculta glasul conștiinței. Totuși, îl măcina gândul că ar depăși limitele în împlinirea scopurilor lui.

– Șapte luni pentru a asigura un pețitor potrivit nu mi se pare o perioadă nerezonabilă pentru un bărbat cu legăturile tale, îl provocă Winslow, interpretându-i greșit ezitarea. *Dacă* ai, într-adevăr, legăturile cu care te lauzi.

Robert miji ochii.

– Fiți sigur că le am.

– Atunci vino pe la noi mâine, la ora unsprezece, și vei avea șansa să dovedești acest lucru.

Fără îndoială, Robert Carlisle putea face față acestei provocări. Cu ușurință. La urma urmei, poate că fiica lui Winslow era Diavolița, dar era și moștenitoarea unui afacerist bogat, de o frumusețe nemăsurată. Iar el o avea pe mama lui să îl ajute, o ducesă văduvă care ar fi vrut ceva mai interesant de făcut în acest sezon, decât să participe la aceleași evenimente plictisitoare. Câteva baluri și ceaiuri, câteva rochii noi și până și Mariah Winslow avea să primească o ofertă până în martie. Aprilie, cel târziu. Parteneriatul avea să fie al lui, iar Robert urma să dovedească, în sfârșit, că era demn de numele Carlisle.

– De acord, spuse Robert. Nu vă voi dezamăgi.

Winslow ridică neîncrezător din sprâncene, chiar în timp ce bărbații își strânseseră mâinile.

Respect! Dar Robert era încrezător atât în sine, cât și în abilitățile de pețitoare ale mamei sale. La urma urmei, dacă Sebastian și Quinton fuseseră convinși să se căsătorească la distanță de doar trei luni unul de celălalt, cât de greu putea fi să mărite Diavolița până la sfârșitul sezonului?

Capitolul 2

Mariah Winslow își lipi urechea de ușa biroului, dar nu auzi nimic din conversația pe care tatăl ei o purta cu sora sa. Sau, mai degrabă, din muștruluiala pe care i-o aplica bieteii Evelyn. Oftând, Mariah se trânti în fotoliul din hol și își așteptă rândul.

Încă o dimineață, încă o pedeapsă de la *papa*... la fel de previzibil precum fluxul pe Tamisa. În ultima vreme, avu impresia că așa își petreceau toate diminețile – *papa* le cerea să se comporte ca niște domnișoare cuviincioase, iar ele promiteau că aveau să se potolească, dar nu regretau deloc greșelile făcute în societate.

Totuși, de data aceasta, Mariah se temea că ea și Evie merseseră prea departe.

Fără îndoială, să gonească în faetonul lui Hugh Whitby pe strada St. James păruse o idee bună la momentul respectiv. Avea să fie ceva îndrăzneț și cutezător, o asigurase Evie, care să le anime inimile și să alunge plictiseala unei amiezi de iarnă. „Să facem ceva care să ne facă să ne simțim vii“, o rugase Evie. Mariah o iubea nespuse pe sora ei și i se părea greu să îi refuze ceva. Mai ales că știa cât de mult o afecta încă moartea mamei lor, chiar și după cincisprezece ani. Și, cu siguranță, nu avea cum să o refuze, iar asta din pricina spiritului ei aventurier, care era de-a dreptul molipsitor. Așadar, cum ar fi putut să refuze? La urma urmei, dacă Mariah nu ar fi însoțit-o, Dumnezeu știe în ce belea ar fi intrat sora ei mai mică. Așa că acceptase și porniseră într-o aventură nebunească, lucru ce se dovedise a fi la fel de palpitant pe cât prezisese Evie.

Cu toate acestea, Mariah nu s-ar fi iertat niciodată dacă Evelyn ar fi fost serios pedepsită de *papa* pentru că făcuse ceva la care și ea fusese părtașă.

Să provoace limitele decenței era una, dar să meargă prea departe era altceva, fiindcă urmau consecințe groaznice. Evie putea fi trimisă de acasă, cel mai probabil înapoi la Școala pentru Educație și Eleganță a Tinerelor aparținând domnișoarei Pettigrew, care părea populată mai degrabă de fiice scandaloase, ale căror familii le voiau exilate până în Cornwall, decât de tinere care voiau să se cizeleze. Cum ar suporta Mariah să rămână aici, în Londra, fără sora ei, mai ales când *papa* abia dacă petrecea timp cu ea în ultima vreme, cu excepția momentelor în care o pedepsea pentru comportamentul nedemn de o lady?

Lucrurile nu fuseseră întotdeauna așa. Existase o vreme când Mariah fusese umbra lui constantă, urmându-l la docuri și petrecând mai mult timp la oficiile de livrări decât acasă. Dar apoi el o trimisese la școală, iar când ea se întorsese, totul se schimbaseră. Deși Mariah încă voia să petreacă timp cu el, *papa* hotărâse că ea trebuia să ducă viața unei lady elegante. Iar domnișoarele onorabile nu se implicau în afaceri.

Tocmai din acest motiv lui Mariah nu îi păsa câtuși de puțin de dorința lui de a deveni o lady. Ce își dorea ea – ce își dorise *întotdeauna* – era un parteneriat real la Winslow Shipping. Și era hotărâtă să îl obțină.

Ușa biroului se deschise, iar Evelyn ieși pe hol, părând să nu regrete nimic, ca întotdeauna.

Mariah sări în picioare.

– Este teribil de furios?

– Ar trebui să încep să îmi fac bagajul pentru școala domnișoarei Pettigrew, răspunse cu nonșalanță Evie, repetând cuvintele lui *papa*.

Un zâmbet cu subînțeles se așternu pe chipul lui Mariah.

– Veșnicile amenințări?

Încruntându-se, Evie încuviință din cap. Apoi luă mâinile lui Mariah într-ale sale, îngrijorarea întunecându-i chipul.

– Îmi pare tare rău, Mariah! *Papa* te învinuiește pe tine.

Desigur că o învinuia pe ea. Dar nu greșea în totalitate. Fiind sora mai mare, nu era responsabilitatea ei să o protejeze pe Evie?

Buzele lui Evie tremurau de vinovăție.

– De data asta, a spus că te va pedepsi. *Serios!*

– Este în regulă. Strânse mâinile lui Evie pentru a o liniști. Ce poate să îmi facă? Sunt prea mare ca să mă mai pună pe genunchi și să mă bată.